

*Dit verhaal is opgedragen aan mijn kleindochter Dorothy,
die erbij was toen het echt gebeurde.*

Maantje

Sjoerd Kuyper

Met illustraties van
Alice Hoogstad

UITGEVERIJ HOOGLAND & VAN KLAVEREN

Papa vindt iets engs

Het was zielig voor papa dat *hij* het vond.

Want papa houdt niet van dieren. Hij vindt ze vies en eng. Dan is het moeilijk om van ze te houden. Er rent wel eens een muisje door het huis en soms komt er een pad naar binnen. ‘Eh,’ zegt papa dan, ‘willen jullie die, eh ... even pakken en weer buiten zetten?’ Dat moeten Maantje en mama dan doen. ‘Want ik heb even geen tijd,’ zegt papa, ‘ik zit, eh ... net de krant te lezen.’ Maar als hij dat zegt, zit hij niet meer, dan staat hij. Op zijn stoel. En zo leest hij verder in zijn krant.

Maantje en mama vinden dieren niet eng. Ze vinden muizen lief en ze zijn dol op padden en kikkers en salamanders. Spinnen pakken ze met hun blote handen. Net zo makkelijk. Vaak krijgen de dieren nog een zoen op hun kopje voor ze tussen de struiken of in de vijver worden teruggezet. Geen probleem. De vijver moet trouwens nodig worden schoongemaakt, hij is bijna helemaal vol gegroeid met riet.

Vorige zomer hadden Maantje en mama een muis gevangen. Papa stond met zijn voeten op de stoel, zijn hoofd raakte bijna het plafond. Zijn stem kwam van heel hoog toen hij zei: ‘Weet

je wat ik hier in de krant lees? Als je een muis vangt en in de tuin zet, is hij nog eerder terug in huis dan jij. Je moet ze heel ver weg brengen, wel een paar kilometer, dan komen ze niet meer terug.'

'Ja, en?' vroeg mama.

'Ik wil graag dat jullie dat doen met deze muis,' zei papa.

Ze deden het nog ook, Maantje en mama. Ze stopten de muis in een kooitje en fietsten naar het bos, door het bos heen en de polder in. Op een smal weggetje haalden ze de muis uit zijn kooitje. Ze gaven hem een zoen en zetten hem in het gras langs de weg. Nog geen drie tellen later zagen ze een grote schaduw met twee vleugels op de weg. Een buizerd dook boven op de muis, nam hem in zijn klauwen en vloog ermee de blauwe hemel in. Dat doen ze dus nooit meer.

'Nee,' zei papa, 'dat was niet de bedoeling.'

Wat papa het ergste vindt aan dieren, is dat ze dom zijn. 'Ze zijn zo dom,' zei hij een poosje geleden, 'ze kunnen niet eens praten.'

'Ze zijn slimmer dan jij,' zei Maantje, 'want ze kunnen wel praten maar jij kunt ze niet verstaan. En dieren kunnen jou wel verstaan.'

'Hoe weet je dat?'

'Dat hebben ze me verteld.'

'Kun jij ze wel verstaan?' vroeg papa.

‘Makkie,’ zei Maantje, ‘toch Ninnoc?’ Ze nam poes Ninnoc op schoot en aaide haar zo lekker achter haar oortjes dat Ninnoc begon te knorren.

‘Wat zegt ze, wat zegt ze?’ vroeg papa.

Maantje moest iets goeds bedenken. ‘Nou,’ zei ze, ‘nou ...’ Ze legde haar oor tegen het spinnende nekje van Ninnoc en deed alsof ze luisterde. Maar ze dacht na. Opeens wist ze het! Ze had het net gehoord, na zwemles, toen ze zich stond aan te kleden en mama buiten het hokje met een andere moeder aan het praten was en dacht dat Maantje haar niet kon horen. ‘Nou,’ zei ze, ‘Ninnoc zegt dat buurman Gerrit iets stoms heeft gedaan met geld en dat hij het nu allemaal kwijt is en zijn huis moet verkopen.’

‘Hoe weet jij dat nou?’ vroeg papa.

‘Dat zegt Ninnoc.’

‘Dat soort dingen moet ze helemaal niet vertellen aan jou,’ zei papa, ‘daar ben je veel te klein voor.’

‘Ninnoc vertelt mij altijd alles.’

Papa liep met grote stappen de tuin in en ging het atelier binnen waar mama stond te schilderen. Maantje liep met hem mee.

‘Is het waar,’ vroeg papa, ‘moet Gerrit zijn huis verkopen?’

‘Hoe weet jij dat nou?’ vroeg mama.

‘Van Ninnoc,’ zei papa.

En daar moest Maantje zó om lachen.

Papa draaide zich om, hij legde zijn handen als roofvogelklauwen om Maantjes middel en zou haar hoog de blauwe

lucht ingegooid hebben, zeker weten, als ze niet binnen waren geweest. Nu duwde hij haar gewoon tegen het plafond. ‘Ik houd maar van één diersoort,’ zei papa, ‘en dat is ... de mens. En vooral van deze kleine mens. Van deze kleine afschuwelijk gemene haar arme oude vader voor de gek houdende Amani.’

Eigenlijk heet Maantje Amani. Maar dat zeggen mama en papa alleen als ze boos op haar zijn. Eén keer per jaar of zo. Of als ze doen *alsof* ze boos zijn. Honderd keer per jaar.

Papa knuffelde Maantje helemaal plat, daar in mama’s atelier. Zo ging het twee weken geleden en zo gaat het vaak. En dat is zó leuk, dat het Maantje niks uitmaakt dat papa niet van dieren houdt. Er zijn ergere dingen.

Vandaag zijn Maantje en mama naar de knotwilgen gefietst. Ze staan er van een afstandje naar te kijken. Mama schildert graag knotwilgen. Dat betekent niet dat ze met emmers verf naar de knotwilgen gaat om ze rood of blauw of geel te schilderen, nee, het betekent dat ze graag naar ze kijkt en ze dan thuis op een schilderij zet. Stoere schilderijen worden dat. Mama heeft haar telefoontje uitgezet. Als ze kijkt wil ze niet gestoord worden. Maantje stoort haar niet. Nooit.

‘Kom,’ zegt mama, ‘ik heb genoeg gezien.’ Ze zet haar mobieltje aan. ‘O,’ zegt ze, ‘papa heeft gebeld. Wel zestien keer. In vijftien minuten. Hij heeft ook een appje gestuurd: *Kom gauw thuis, er is iets engs.*’

Ze springen op hun fietsen en racen naar huis. Papa staat ze op te wachten.

‘Wat is er voor engs?’ vraagt Maantje.

‘Het is een verrassing,’ zegt papa, ‘maar ik weet niet of we er blij mee moeten zijn.’

‘Wat is het?’

‘Kom maar mee.’

Ze lopen de tuin in.

‘Ik wilde mijn fiets uit het schuurtje pakken,’ zegt papa, ‘maar toen zag ik in het gras iets onsmakelijks liggen. Ik dacht eerst dat het een kluit van die smerige oranje slakken was, maar dat was het niet. Het was, het is volgens mij ... Kijk zelf maar.’

Hij wijst naar een mandje dat omgekeerd in het gras staat.

‘Wat een eng mandje,’ zegt Maantje en ze giechelt.

‘Lach maar,’ zegt papa, ‘jij weet nog niet wat eronder ligt. Ik was bang dat Ninnoc het zou vinden, of een buizerd, daarom heb ik het mandje eroverheen gezet.’

Mama tilt het mandje op.

Het is natuurlijk zielig voor papa dat *hij* het heeft gevonden, maar het is nog zieliger voor Amani en mama dat zij het *niet* hebben gevonden.

Want wat ze in het gras zien liggen is zo schattig!